

Láska mění svět

Arcidiecézní charita Praha se chystá na velkou rekonstrukci unikátního zařízení. Na opravu čeká Domov svatého Václava ve Staré Boleslavi, který slouží zejména seniorům, kteří ve svém životě nějak sloužili církvi. V první řadě jsou to kněží, jejich rodiče, ale také třeba kostelnice či varhaníci.

Možná si pamatujete na návštěvu Benedikta XVI. ve Staré Boleslavi a na dojemné chvíle s kněžími, kteří byli jeho vrstevníci, ba ještě starší. Setkal se s nimi v bazilice sv. Václava. Byli to obyvatelé tohoto zařízení, které poskytuje sociální službu s celonárodní působností.

Díky této příloze se vám otevírá příležitost Charitě s tímto projektem pomoci. A oplatit všem obyvatelům Domova sv. Václava, co pro církev i společnost vykonali.

Charita není obyčejná sociální činnost, ale především láska. Láska je věcí citu i vůle, protože láska chce dobro druhého. Nejde jen o vášeň nebo jen o to, co nám dělá dobře, to by mohlo být obyčejné sobectví. Víím, že nám může být sympatické pomoci Domovu sv. Václava a jeho obyvatelům, ale pamatujeme, že jsou tu další lidé, kteří nejsou tak sympatičtí, láskyhodní a nemáme jim ani za co být vděční. Přesto nás potřebují. Kdo se otevřel Bohu, má důvod k lásce v sobě, protože v něm přebývá Bůh. A Bůh miluje všechny, jako slunce svítí na dobré i zlé. Ne podle toho, kdo si lásku zaslouží.

Kdo chce přispět k řešení zásadních problémů společnosti, musí do ní vnášet Boha, který je láska. To je úkolem křesťanů i náplní práce Charity.

Mám radost ze všech, kteří zakoušejí radost z pomoci druhým a učí se solidaritě, ochotě dávat nejen něco, ale i sebe samé. A to i těm, kteří nám často nejsou sympatičtí.

Děkuji všem, kteří budují a podporují tak úžasné dílo Charity.

JAN
GRAUBNER,
pražský arcibiskup

Chystáme opravu Domova sv. Václava

Domov sv. Václava pro kněze a pracovníky v církvi ve Staré Boleslavi pomáhá lidem prožít stáří v Boží blízkosti.

Snímky v příloze Vojtěch Vlk

Domov sv. Václava ve Staré Boleslavi (známý také jako kněžský domov) čeká v příštím roce zásadní přestavba. Už když jej Arcidiecézní charita Praha před třemi lety přebírala do správy, bylo jasné, že dům bude nutné pro potřeby obyvatel přebudovat.

Domov sv. Václava slouží hlavně seniorům z církevního prostředí: řeholníkům a kněžím. Ale také jejich rodičům i dalším lidem, kteří pro církev pracovali – zejména z řad farských hospo-

dyní, kostelníků a varhaníků. Všichni společně žijí v prostorné historické budově v centru Staré Boleslavi v sousedství baziliky Nanebevzetí Panny Marie.

Dům je sice udržovaný, ale trpí všemi neduhy památkově chráněné budovy, kterou barokní architekti neprojektovali jako sociální zařízení. „Přejeme si pro naše obyvatele více soukromí, aby standardem byly jednolůžkové pokoje s vlastním sociálním zařízením. Bude také nutné snížit energetickou náročnost domu, aby byl jeho provoz ekonomičtější a ekologičtější,“ vysvětluje ředitel Arcidiecézní charity Praha (ACHP) Jaroslav Němec.

V uplynulých dvou letech pracoval celý tým architektů, kteří postupně digitalizovali historické plány objektu, zaměřovali skutečný stav a připravili studii přestavby a pak i projekt a technickou dokumentaci. Připravené jsou tak i podklady pro výběrová řízení a žádost o dotaci. „Naši historicky nej-

větší stavební akci nelze financovat jen z grantů a dotací. Část nákladů musíme zaplatit. Obracíme se proto na dobrodince, bez jejichž pomoci tento projekt nezvládneme. Mohou tak lidem, kteří sloužili církvi, zpříjemnit závěr pozemského života,“ vyzdvihuje Jaroslav Němec.

Domov sv. Václava se snaží pro své klienty vytvořit zejména zázemí pro jejich duchovní život. Mají tu vlastní kapli, kdykoliv přístupnou s možností celebrovat mši svatou každý den. Těm hůře pohyblivým poskytuje personál doprovoz. Kněz donáší svaté přijímání rovněž k lůžkům po celém domě.

Advent je nejen časem rozjímání, ale také obdobím, kdy chceme projevit laskavost, štedrost a dobročinnost. Jednou z příležitostí je pomoc Domovu sv. Václava. Také celou tradiční adventní sbírku směřuje ACHP právě na Domov sv. Václava.

Neoznačené texty v příloze
JARMILA LOMOZOVÁ, mluvčí ADCH

Život v Domově sv. Václava ve Staré Boleslavi:

Jak se žije obyvatelům Domova sv. Václava? Vyptávali jsme se na jejich životní příběh, i jak jsou ve Staré Boleslavi spokojeni.

P. Tadeáš Juraj Dubec

„Personál domova hodnotím na jedničku, jsem spokojen s každou službou. Pečovatelky tu vše dělají s láskou,“ hodnotí Domov sv. Václava 66letý kněz Juraj Dubec. Žije tu třetím rokem a domov připodobňuje k exercičnímu domu: „Mám tu hodně času pro sebe. Můžu v klidu prožít modlitbu. Nedocenitelným darem je každodenní mše svatá.“ Rád si také čte, chodí na biblickou hodinu ve skupince a společně adorace.

„Kněží tu neztratí svou svobodu, na kterou jsou zvyklí z fary. Naopak. Důležité je, že jsou tady všichni milí a panují tu dobré vztahy,“ vzkazuje kněží, kteří potřebují ve stáří pomoc, ale z života v domově cítí obavu.

P. Tadeáš byl vysvěcen v roce 1988. Je členem premonstrátského řádu a celou svou kněžskou službu působil ve farnostech. I když pochází ze Slovenska, pracoval především v Čechách. Do Domova sv. Václava přišel poté, co ho nemoc upoutala na lůžko. Jeho zdravotní stav se po několika měsících díky Bohu zlepšil a P. Tadeáš si dnes rád vyjde na procházku či na návštěvu nedaleké baziliky.

„Kněží tu neztratí svou svobodu, na kterou jsou zvyklí z fary,“ říká o domově P. Dubec.

Emílie Klucká

Paní Emílii je 85 let a v Domově svatého Václava žije teprve měsíc. Není to pro ni cizí prostředí, protože sem ještě se svým mužem chodili navštěvovat své přátele: kněze. Celý život – i v hluboké totalitě – je podporovali duchovně i finančně. „Náš byt byl pro ně vždycky otevřený, scházeli se u nás, mohli u nás přespávat nebo nějakou dobu dokonce bydlet,“ vzpomíná Emílie Klucká. „Já jim vařila a prala. Měli u nás veškeré záležitosti. Dokud žil manžel, byli jsme na to dva.“

Svou službu kněží považuje za velký celoživotní dar. Sloužila takto až do svého důchodového věku. Pak ale nešťastně upadla a zranila se. Následovala hospitalizace a operace. Po úrazu zůstala odkázaná na péči druhých lidí. Říká, že dnes je šťastná, že může pobývat v Domově sv. Václava v blízkosti kněží, kterým celý život pomáhala.

„Někdy si připadám jako na riviéře,“ směje se Emílie Klucká.

Dobrosrdečnou a obětavou ženu tu nejvíc naplňuje duchovní péče a možnost k duchovnímu růstu. Dochází pravidelně na mše svaté, modlitby růžence i biblické hodiny. Každý si podle Emílie může z nabídky vybrat a být spokojen. Z Prahy za ní dojíždí i její zpovědník. „Tento domov je ohromný svojí laskavostí, péčí a celkově klimatem. Jsem za to vděčná,“ říká Emílie.

Chválí také personál, který je podle ní laskavý, usměvavý a ochotný, což se podle její zkušenosti dnes málokdy vidí. „Někdy si připadám jako na riviéře. V životě jsem se tak dobře neměla po fyzické stránce jako tady. S jídlem by mi záviděli i na vyšších místech,“ směje se.

Dnes už nemá na službu druhým sílu a zdraví. Přijímá situaci takovou, jaká je. Ve svém srdci ale nepřestává druhým sloužit a pomáhat – její služba pokračuje v každodenních modlitbách.

Je to jako na duchovním cvičení

sestra Marie Miksová

Jedenadevadesátiletá Marie Miksová žije v Domově sv. Václava dva roky. Je zasvěcenou členkou Díla blažené Zdislavy. V době, kdy pobývala v domově pro seniory v Moravci, onemocněla její starší sestra. Paní Marie jí chtěla být nablízku, a tak ji pravidelně navštěvovala. Musela vždy absolvovat autobusem více než 200 kilometrů dlouhou cestu z Moravce do Loun. Bylo to příliš vyčerpávající, proto hledala domov, odkud by to k sestře měla blíže.

V Domově sv. Václava našla příjemné místo k životu. „Mám důvěru k personálu, že se o mě dobře postarají.“ Kromě láskyplné péče oceňuje krásnou udržovanou zahradu, kde tráví až dvě hodiny denně. Pleje, sází a dokonce se naučila množit růže řízk

„Mám důvěru k personálu, že se o mě dobře postarají,“ svěčuje se členka Díla blažené Zdislavy, Marie Miksová.

kováním. Má ohromnou radost, když kytky kvetou. Pak je se spolubydlíci natrhají do kaple. „Dělám to i kvůli sobě a svým zádům. Doktor mi říkal, že musím hodně cvičit. Mám ráda zahradu, tam se musím ohýbat, i když se mi zrovna nechce,“ usmívá se. „Vždycky když jdu ze zahrady, je mi lépe než předtím.“

Její oblíbeným místem v zahradě je jeskyně Panny Marie Lurdské. „Zdobím ji květinami. Každé ráno tu rozsvítím svíčku a na noc ji zhasnu,“ vypráví sestra Marie. Svíčky si sama vyrábí ze zbytků vosku, který jí lidé přinášejí.

I sestra Marie oceňuje duchovní péči, kterou v Domově sv. Václava dostává. Denně se modlí za úmysly papeže Františka a za celý svět. „Ať každý bere vše tak, jak to přichází, a ať se lidé mají rádi,“ přeje si Marie.

sestra Helena Milková

Stejně jako Marie Miksová i Helena Milková je členkou Díla blažené Zdislavy. Do Domova sv. Václava jezdila za svou spolusestrou na návštěvy. „Vždycky když jsem otevřela dveře, cítila jsem klid, který byl vzdálený světskému ruchu.“

Pochvaluje si duchovní zájem ve staroboleslavském Domově. Stejně jako ostatní obyvatelé i ona oceňuje bohoslužby, adorace, biblické hodiny i přístup do kaple.

Sestra Helena má srovnání s jiným domovem pro seniory, kde dříve pobývala. „Je velice důležité, že ve vedení Domova sv. Václava jsou věřící lidé. Je to znát,“ zdůrazňuje.

Uvědomuje si, že pro personál je péče o staré a nemocné lidi náročná. „Zvládají to ale bravurně! Cením si, že všechny klienty tu berou vážně,“ vzkazuje a dodává, že se za pracovníky Domova denně modlí, aby je Pán vedl a aby dál pokračovali v dobrou, které konají.

„Je velice důležité, že ve vedení Domova sv. Václava jsou věřící lidé. Je to znát,“ těší Helenu Milkovou.

Setkání s papežem ve staroboleslavské bazilice sv. Václava v roce 2009.

Papež Benedikt a kněží z Domova sv. Václava

Návštěva Svatého otce Benedikta XVI. v roce 2009 potěšila věřící v celé České republice. Ovšem snad největší radost způsobila mezi kněžími v Domově sv. Václava ve Staré Boleslavi. Zavítal mezi ně, mezi své vrstevníky.

Sešel se s nimi v bazilice sv. Václava. „Naši kněží se na setkání tolik těšili a připravovali. Nebylo to pro ně jednoduché. Měli své zdravotní potíže, vysoký věk. V tichu kostela jsme

jak naši kněží, tak i jejich doprovod s napětím očekávali na ten vzácný okamžik. Papež ke každému knězi přistoupil, podal mu ruku, mile pohlédl. Byla to pro ně nezapomenutelná a vzácná chvíle,“ vzpomíná sestra Václava, která v té době i dnes v Domově sv. Václava pracuje. Vzpomíná také, že po návratu domů kněží ještě dlouhý čas setrvali v tichosti a usebrání. „Jakoby nechtěli o ten okamžik přijít,“ uzavírá. (mach)

Bydlení pro někdejší služebníky církve

Opravit Domov sv. Václava je úkol, který stojí před Arcidiecézní charitou Praha už několik let. Barokní budovu někdejší kapituly obývají senioři a byla pro ně „přizpůsobena“ v polovině minulého století. Slouží už hezkou řádku let. Dnes už nedostatečně.

Domov sv. Václava, jak jej znají návštěvníci sousední mariánské baziliky.

„Chceme, aby se našim klientům zeměna z řad kněží a dalších služebníků a služebnic církve v domě žilo stále lépe. Schází jim například hygienické zázemí přímo na pokojích, mají jen sdílené,“ popisuje Stanislav Fiala, který má tuto investiční akci na starosti. Jak říká, každý pokoj by měl v budoucnu klientům nabízet stejné podmínky, jako by žili v běžné domácnosti. Lapidárně řečeno: bude si mít kam sednout, lehnout, kde psát, číst si i spát a kam si komfortně uloží svoje věci a bude je mít šikovně při ruce. Prostě bude to jako doma. Pokoje jsou v maximální možné míře navrženy jako bezbariérové, u části z nich budou včetně koupelny uzpůsobené pro případné užívání osobou na invalidním vozíku.

Od základů po krov

Rekonstrukce ale nebude zahrnovat jen jednotlivosti, bude skutečně zevrubná. Jedná se o opravu celé historické budovy – v praxi to bude vypadat tak, že se prakticky všechny necitlivé vestavby a dnes již nevyhovující dispozice, které zde vznikly v minulých desetiletích, vybourají. „Čeká nás oprava mansardového krovu, stavba nových příček a koupelňových boxů, nová konstrukce půdní vestavby, nové rozvody vody, kanalizace, plynu a elektřiny i topení, včetně výměny zdroje tepla. A nakonec i oprava fasády či obklady stěn a nové povrchy podlah,“ vysvětluje Stanislav Fiala. V plánu je i úprava společných prostor

či vybudování staro-nového vstupu do budovy. „Prostor klenutého průjezdu bude zbaven vnitřních příček a bude nově sloužit jako vstupní hala s recepcí a návštěvní místností s průhledem do dvora. V návaznosti na návštěvní místnost je navržena jídelna, která může sloužit také jako společenský prostor nebo příležitostně jako zasedací místnost,“ vysvětluje Stanislav Fiala s tím, že nová bude i kuchyně.

Každé patro domova by nově mělo fungovat jako samostatná soběstačná jednotka, kterou je možné v případě výjimečné situace, jako byl covid, provozně oddělit od ostatních.

Ve všech třech podlažích jsou proto navrženy také jídelny využitelné i jako společenské prostory vybavené také kuchyňkou pro obyvatele domova.

V severním bočním křídle budovy se počítá se zachováním oblíbené stávající kaple.

Největší akce svého druhu

Tak zásadní opravou ušetří Charita nemalé peníze na energetickém provozu. Proběhne výměna oken s kvalitnějšími izolačními parametry, nové budou efektivnější a úsporné kotle a zásobníky na teplou vodu. Objekt bude vybavený tepelným čerpadlem.

Jak říká mluvčí charity Jarmila Lomozová, určitě se jedná o doposud největší investiční akci Arcidiecézní charity Praha. „Bude pro nás nejnáročnější i proto, že v minulosti se většinou jednalo o opravy budov, které byly buď prázdné, nebo sloužily k administrativním účelům,“ dodává. Nikdy se nejednalo o opravy sídla poskytovatelů služeb, které poskytovaly pomoc klientům 24 hodin denně. O klienty budou během rekonstrukce pečovat stávající zaměstnanci domova v náhradních prostorech, které umožní zachovat dosavadní kvalitu péče.

„Podali jsme do grantového řízení projekt v hodnotě 80 miliónů korun. Další peníze ve výši 75 miliónů korun bude potřeba získat z dalších zdrojů. Máme naději, že se to s pomocí Boží podaří a že dokážeme naplnit naši vizi na důstojný domov pro ty, kteří si to obzvláště zaslouží,“ uzavírá ředitel ADCH Jaroslav Němec a připojuje svou prosbu o pomoc adresovanou i čtenářům KT: „Pomozte nám zajistit kvalitnější život pro ty, kteří sloužili společenství církve.“ JIŘÍ MACHÁNE

Anketa: V čem je Domov sv. Václava výjimečný?

Jana Zigmundová, pečovatelka

Rodinnou atmosférou. Vytváříme domov, kde se každý cítí přijímán a milován. Chceme, aby u nás senioři zažívali podporující atmosféru. Výjimečný je pro mě i kolektiv lidí, kteří tu pracují. Podporujeme a respektujeme se navzájem. Myslím, že i to pomáhá vytvářet příjemnou atmosféru.

Jitka Kubáčková, aktivizační pracovnice

V Charitě jsem našla své místo, tady je mé poslání. Cítím životní naplnění i obyčejnou lidskou radost, když mohu našim klientům poskytnout praktickou

pomoc v běžných každodenních činnostech. V takových momentech vím, že je má práce důležitá, že má velký smysl, protože ovlivňuje kvalitu života druhého člověka.

A navíc, když jsou mezi nimi kněží a další lidé, kteří jsou úzce spjati se službou církve, je to pro mě dvojnásobná radost. Někdy mám pocit, že víc dostávám, než dávám.

sestra Štefanie, zdravotní sestra

Domov sv. Václava poskytuje prostor pro vyjádření a žití víry a hodnot, které jsou důležité. K pokojům obyvatel přispívá i to, že je zde k dispozici duchovní. To není v podobných zařízeních vůbec samozřejmé.

Duchovní péče nabývá ve stáří na významu, dává oporu a útěchu v do-

bách bolesti nebo nemoci. Pomáhá nalézat klid, životní pohodu a vyrovnaní. Pán Ježíš tu žije uprostřed nás. Díky tomu tu je tak příjemná a nadějeplná atmosféra.

Zuzana Dolejší, pečovatelka

S ničím se tu nespěchá a vše se s úsměvem vyřeší. Obyvatelé domova mají rádi i zahradu a příjemné prostředí poutního místa. Tím, že Domov pečuje jen o tři desítky seniorů, můžu každého z nich zblízka poznat.

Vím, co má každý z nich rád, co je pro něj důležité a na čem si potrpí. Jak by taková individuální péče byla možná v domovech, které se starají třeba o dvě stovky lidí? To pak není domov, to je ústav.

Karolína Němcová, sociální pracovnice

Všichni klienti jsou na stejném „duchovním“ vlně a tím pádem to tu každý den duchovně žije. Střídají se ve čtení, zpěvu žalmů, hraní na varhany, zpívání litaníí atd... Je krásné, když lidé, kteří dříve chodili každodenně na mši svatou, modlili se breviář a aktivně duchovně žili, v tom mohou ve stáří u nás pokračovat.

Snažíme se, aby klienti mohli v poklidu u nás v domově dožít a nemuseli se v posledních chvílích stresovat převozem do nemocnice. Snažíme se, aby každý klient mohl důstojně zemřít u sebe na pokoji, zaopatřen svátostmi a v přítomnosti svých blízkých či personálem doprovázen modlitbou.

Domov nejen pro kněze pro pohodové stáří

Na Domov svatého Václava a jeho rekonstrukci jsme se vyptávali také ředitelky IVANY OTŘÍSALOVÉ. Představuje také život v tomto unikátním zařízení.

Kdy vám přišlo na mysl, že pomoc seniorům je vašim životním posláním?

Vyrůstala jsem ve velké rodině. Když babička i prababička onemocněly, bylo samozřejmé, že jsme je navštěvovali a pomáhali jim. Dokonce i v našem malém bytě se pak pro ně našlo místo, když už nemohly být samy. Ve vícegenerační rodině jsem se učila pomáhat automaticky.

Od mala jsem si ráda hrála s dětmi v sousedství a jako starší je hlídala. Chtěla jsem být učitelkou v mateřské škole jako moje babička. Ale nedostala jsem doporučení, neměla jsem jako dítě z věřící rodiny dobrý kádrový profil. Vystudovala jsem tedy zdravotní školu, obor dětská sestra a nastoupila do nemocnice na dětské oddělení. Po rodičovské dovolené jsem se zapojila do práce v sociálních službách pro seniory. Zpočátku jako dobrovolník, později jsem se stala vedoucí denního stacionáře pro seniory. Od dětí jsem tak přešla k seniorům a už to tak je přes třicet let. Naplňuje mě to a obohacuje.

A čím?

Není to práce jednotvárná. Utváříte při ní vztahy s lidmi, kteří jsou každý jedinečný. Mají za sebou většinu života a mnozí z nich jej prožili jako velmi zajímavý a naplněný. Hodně od nich dostávám, protože mají co předávat. Stáří i nemoci činí člověka křehkým a zranitelným, závislým na pomoci druhých, ale to hovoříme jen o tělesné stránce. Ta duševní a duchovní je vedle toho stále velmi inspirující.

V takto vztahové profesi, službě, je důležité mít v sobě pokoru. I když to dělám třicet let, stále se učím. Každý jeden klient je jedinečný, stejně jako jeho životní příběh. Každý potřebuje individuální přístup a ten se mu v našem domově snažíme s celým týmem pracovníků zajistit.

Jaká byla vaše cesta do týmu Domova sv. Václava ve Staré Boleslavi?

V Arcidiecézní charitě Praha Praha pracuji od roku 2008 – to jsme otevřeli Domov Gloria v Praze–Hlubočepích.

Ředitelka Domova sv. Václava Ivana Otřisalová.

V objektu bývalé školky vznikl Stacionář pro seniory a později i Domov se zvláštním režimem. Prostředí pro lidi, kteří onemocněli nějakou formou demence a potřebují péči a zázemí, ve kterém cítí bezpečí a přijetí i v jejich nelehké situaci.

Před dvěma lety jsem pak byla pověřena vedením Domova sv. Václava. Pro moji práci zde je důležité, že je to poměrně malý domov a zaměstnanci i klienti se mezi sebou dobře znají, vládne tu pokojná a rodinná atmosféra. Jako věřící člověk velmi oceňuji kontinuitu duchovního života klientů před přijetím do Domova s životem u nás a individuální přístup ke každému z nich.

Kdybyste měla stručně představit Domov sv. Václava, co byste o něm řekla?

Našimi klienty jsou senioři starší 65 let, konkrétně kněží, rodiče kněží a řeholních sester, lidé, kteří pracovali pro církve jako katechetky, farní hospodyně, kostelníci, varhaníci a osoby, které chtějí dožít v duchovním prostředí. Stručně řečeno, pomáháme lidem, kteří svůj život zasvětili kněžské službě a službě v katolické církvi.

Jak se domov snaží zohlednit specifické potřeby a přání kněží a dalších lidí, kteří mnohdy celý svůj život sloužili společenství církve?

Mají tu duchovní zázemí – možnost každodenního slavení mše svaté, adorace, modlitby a dle liturgického roku další pobožnosti jako litanie, křížové cesty, modlitbu růžence a podobně. Srdcem Domova je kaple, která je neustále otevřená. Pokud se klient sám do kaple nedostane, je mu vždy k dispozici ochotný personál, který mu pomůže. V Domově bydlí místní duchovní, který je stále k dispozici. Kněží tu mají k dispozici úplné soukromí jednotlivých pokojů.

A v neposlední řadě jsme tu všichni na stejné vlně víry.

Čím je vedle duchovního zázemí ještě Domov sv. Václava výjimečný?

Žijeme ve Staré Boleslavi na poutním místě, kde je zkrátka krásně. K domovu přiléhá velká zahrada s Lurdskou jeskyní, která je vyhledávaným místem ztišení a rozjímání. Můžete si tu projít i Křížovou cestu, je tu ovocný sad, květinová louka, skleník, fontána s rybičkami. Do prací na zahradě se volně a dobrovolně zapojují i sami klienti.

Naším benefitem je rozhodně rodinná atmosféra a maximálně dvoulůžkové pokoje, kde můžeme přijímat i manželské páry. Máme vlastní kuchyni a vaříme naše jídlo. Klienti si mohou vybrat minimálně ze dvou hlavních chodů. Snídaně servírujeme formou švédského stolu, kde si každý zvolí podle svých preferencí. Klienti oceňují nejen toto zázemí, ale také klid a říkájí nám, že tu prožívají „pohodové stáří“.

Při setkání s klienty Domova sv. Václava si nelze nevšimnout, že jsou jeho obyvatelé ve středu dění, cítí se plně součástí církve a dokonce místní komunity.

A nejen to. Jsou stále v obraze: čtou Katolický týdeník, sledují televizi Noe a poslouchají Radio Proglas. Sledují časopisy ze svých diecézí i někdejších farností. Přicházejí neustále s nějakými modlitební úmysly.

Domov čeká náročná přestavba. Proč je rekonstrukce potřeba a jaké konkrétní potřeby seniorů jste měli na paměti při jejím plánování?

Historická budova prošla naposledy rekonstrukcí v 50. letech minulého století. Je v ní stále těžší udržet potřebný standard, což znamená, že v poslední době se opakovaně potýkáme s provozně-technickými problémy. Týkají se vytápění, netěsnosti oken, výpadků elektřiny. Vše je sice funkční, ale čas je v této oblasti proti nám a náš údržbář potřebuje na opakované opravy stále více času a stojí nás to peníze.

Jak rozsáhlá to bude oprava?

Kompletní. Vnitřní přestavba zahrnuje zejména rekonstrukci pokojů, ve kterých vybudujeme tolik potřebné sociální zařízení. Dále to bude energetická optimalizace, která zahrnuje nové rozvody elektřiny, plynu, i výměnu oken a dveří. Částečně se změní i dispozice – přesuneme pomocné provozy tak, aby hlavní historické a krásné prostory sloužily zejména k bydlení. Chceme zvětšit společné prostory tak, aby v nich klienti i jejich návštěvy rádi trávili čas.

Jak se bude řešit provoz služby během stavby?

Samozřejmě naše byvatelé nenecháme na holičkách. Po dobu rekonstrukce pro ně zajistíme náhradní prostory, které budou v souladu se všemi jejich potřebami i se zákonem nastavenými normami. Pochopitelně z toho mají obavy, ale na druhou stranu se těší, například že budou mít sociální zařízení přímo na pokoji a okny už nepotáhne.

Každým dnem stále více vidím, že je opravdu potřeba tento krásný a historický objekt co nejdříve opravit. I když to nebude pro klienty ani pro nás pracovníky jednoduché.

Farnosti mění životy chudých dětí

Indické děti z Mysore, kterým mění životy jednotlivci i farní společenství.

Snímek archiv ADCHP

Adoptovat dítě na dálku je snadné. A když je vás na to víc, například celá školní třída, kolektiv v práci nebo farní společenství, je to ještě snazší.

Dlouholetou zkušenost s „adoptováním“ na dálku mají i ve farnosti Benešov. „Dříve se angažovaly děti, které se učily pomáhat svým vrstevníkům v chudých zemích. Potom podporu převzala farní Charita,“ vzpomíná farnice Irena Jansová, která se organizace společně farní „adopce“ ujala poté, co všechny děti podporované na dálku úspěšně ukončily studia. „Chtěla jsem, aby tradice pokračovala.“

Svůj záměr podpořit studium bohoslovce na severu Ugandy konzultovala nejprve s knězem. Se vstřícností se setkala nejen u něj, a i u farníků, kterým nápad po nedělní bohoslužbě představila. „Potřebné prostředky na pokrytí studia ugandského chlapce se sešly velice rychle a dokonce v takovém množství, že jsme nakonec adoptovali seminaristy dva,“ vypráví Irena Jansová.

Když chybí čas nebo peníze

V celé České republice se do Adopce na dálku zapojilo už 160 farních společenství a přes 100 škol či školních tříd. Pomáhat ve skupině dárců řeší hned dvě zásadní překážky, které mohou dárce odrazovat: nedostatek ča-

su či peněz. Zatímco pro jednotlivce může být částka několika tisíc korun ročně překážkou (roční podpora jednoho dítěte stojí od 4 900 do 8 500 korun), v kolektivu se snáz vybere potřebný obnos. A co víc, praxe potvrzuje, že skupina obvykle vybere částku ještě vyšší, než jaká je potřeba na roční podporu jednoho dítěte. Pak je možnost podpořit více studentů nebo věnovat dítěti a jeho rodině mimořádný dar v podobě kozy, krávy, sadby či zemědělského náčiní.

Pro někoho je zase obtížné najít čas, jak potvrzuje i Irena Jansová z benešovské farnosti. „Lidé často nemají problém poslat domluvenou částku, ale sami jsou příliš zaneprázdnění na to, aby se o adopci a korespondenci s dětmi starali. Ani pro mě to v současné době už není tak snadné jako dříve. Ale role organizátora jsem se ujala dobrovolně, abychom mohli podpořit studenty po celou dobu jejich studia. To je cíl, ke kterému míříme společně.“

Podpora kněze je klíčová

Co konkrétně obnáší zorganizovat ve farnosti podporu pro chudé dítě v rozvojové zemi? Irena Jansová poznamenává: „Je jistě velice vhodné mít podporu místního faráře. Velmi pomůže, když se k myšlence vyjádří a zasadí ji do kontextu křesťanské lásky k bližnímu. Případně zahrne do bohoslužeb i pravidelné modlitby za „adoptované“ děti. Ulehčí mi tím výrazně vyslovení žádosti o finanční prostředky na jejich podporu.“

Náročnější je podle Ireny Jansové udržovat komunikaci s podporovanými dětmi. V jejím případě jde o čtyři studenty – dva, které podporuje farnost, a další dva, jejichž studium hradí z vlastního rodinného rozpočtu. „Lidé se ale nemusí bát. Jednak s překladem dopisu pomůže Charita a jednak se ve

farnosti vždycky našel někdo, kdo mi s dopisováním chtěl aspoň nějakou dobu pomáhat. Máme tu například jáhna, který si s bohoslovci dopisoval v době, kdy se připravoval na duchovní dráhu.“

Adopce na dálku nastavuje zrcadlo

Adopce na dálku pomáhá již tři desetiletí. Díky štědrým českým dárcům získalo vzdělání přes 36 tisíc chudých dětí v Indii, Ugandě, Zambii a dalších zemích. Pomoc změnila jejich životy. Z negramotných námezdních dělníků jsou zedníci, elektrikáři, švadleny, kadeřnice, ale i učitelé, sociální pracovníci či lékaři.

Překvapující je, že program Adopce na dálku mění i životy těch, kteří pomáhají. „Naši ugandští chlapci nám jasně ukazují, že šťastný a naplněný život není o materiálním dostatku,“ zamýšlí se Irena Jansová. „O Vánocích v dopise s nelíbenou radostí a vděčností děkovali, že díky nám dostali cenné dary: plastový škopík a deku. Vždy nás ujišťují o svých neustálých modlitbách a z jejich dopisů lze vždy vyčíst i velkou radost ze života. „Adoptované“ děti nám tak nastavují tolik potřebné zrcadlo, v němž můžeme zahlédnout, v čem spočívají skutečné hodnoty,“ uzavírá Irena Jansová.

Užitečné informace pro farnosti, které se chtějí zapojit do programu Adopce na dálku, najdete na www.praha.charita.cz/adopce-ve-farnosti

Adventní pozdravy z Mukařova

Senioři v sobě obvykle nesou bohatou životní zkušenost a s ní spojenou moudrost.

Byli svědky historických událostí a změn, které rozšířily jejich pohled na svět. Požádali jsme několik obyvatel Domova pro seniory kardinála Berana v Mukařově o malá adventní poselství, jež jsou také součástí unikátního Adventního kalendáře, který připravila Charita Česká republika. Namísto sladkostí denně odkrývá jeden „vzkaz“ z některého z charitních zařízení po celé České republice. Adventní kalendář najdete na www.adventni-kalendar.charita.cz

Jan Vácha (90 let)

Je třeba, aby i v těžkých dobách lidé poznávali a správně chápali štěstí a radost. Největším štěstím a radostí v životě člověka je naděje, protože bez naděje člověk propadá úzkosti a strachu.

Marie Lafková (87 let)

I přes špatné dny hledejte ve všem jen to dobré, protože spokojenost a radost z maličkostí je důležitá. A to i v domově seniorů, kde se dá žít opravdu pěkně, jako ve velké rodině.

Dagmar Korvasová (93 let)

Mějte se všichni dobře a rádi, at všechny provází klid, láska a Boží požehnání.

Antonín Hynek (83 let)

Tak jako je Bůh ve třech osobách, tak plyně náš život ve třech etapách. Nejdříve několik měsíců pod srdcem matky, pak léta v čase a prostoru a nakonec na věčnosti, kde se setkáme s Ježíšem, který je cesta, pravda a život.

Unikátní betlémy v charitním kostele sv. Kajetána

Během Vánoc si mohou návštěvníci kostela sv. Kajetána prohlédnout tři vzácné betlémy. Jeden z nich je z Ugandy (na snímku vpravo).

Arcidiecézní charita Praha zve během Vánoc k návštěvě kostela Panny Marie Matky ustavičné pomoci a sv. Kajetána v pražské Nerudově ulici.

Na jednom místě můžete zhlédnout hned tři vzácné betlémy. První z betlémů pochází z konce 19. století a pro kostel sv. Kajetána jej vypracovali ital-

ští řezbářští mistři z jižních Tyrol. Další betlémy mají původ v zemích, kam směřuje rozvojová pomoc Arcidiecézní charity Praha: v Ugandě a Bělorusku.

Betlém z Ugandy byl vyroben ze dřeva vzácného stromu musamby. Jeho jemná, světlá barva vyniká na figurách Svaté rodiny, andělů, třech králů, pastýřů a zvířat, které nebyly opatřeny barvou. Současnou lidovou tradici zastupuje betlém z Běloruska. Pražské Charitě ho daroval biskup Aleh Butkevich z diecéze Vitebsk. Figurky ze slámy jsou oblečeny do prostého plátěného oděvu.

Charitní kostel v Nerudově ulici v Praze na Malé Straně je během celého roku otevřen široké veřejnosti. Otevírací dobu najdete na www.svatykajetan.cz.

Nejen v době vánoční můžete přijít za ztišením a modlitbou či za krásou významné vrcholné barokní stavby, na jejímž návrhu se podílel Jan Blažej Santini-Aichel, vynikající český architekt, jehož 300. výročí si právě letos připomínáme.

Co je nového v Arcidiecézní charitě Praha?

● **KOMPLETNÍ REKONSTRUKCÍ PROŠLO** sídlo Arcidiecézní charity Praha v Londýnské ulici na pražských Vinohradech. Dům, který slavnostně pořehnal pražský arcibiskup Jan Graubner, poskytuje zázemí řadě sociálních služeb včetně Pečovatelství služby pro seniory, Poradny Magdala pro lidi, kteří prožívají násilí v blízkých vztazích, či Poradny pro migranty a uprchlíky. Novinkou je Komunitní centrum sv. Anežky s programem pro malé i velké. Oblíbený je výtvarný kroužek pro děti, muzikoterapie či cvičení pro dospělé „Máme otevřeno každý všední den od 9 do 16 hodin,“ upřesňuje Antonín Zajíček, vedoucí centra, a dodává: „Mohou k nám přijít třeba maminky s dětmi a využít naši hernu nebo senioři na popovídání u čaje či kávy. Student, který doma nemá klidné prostředí, si k nám může vzít knížku a učit se. Nabízíme zkrátka veřejný, nekomerční prostor pro všechny, kteří chtějí strávit čas v novém a vlnném prostředí.“

Z komunitního centra v Londýnské.

● **STĚ NAROZENINY BY LETOS OSLAVILA AKVINELA LUDMILA LOSKOTOVÁ**, zakladatelka Domova sv. Rodiny. Tato výjimečná žena, která zasvětila život péči o lidi s mentálním postižením, ovlivnila životy mnoha li-

dí. 28 let působila ve Šluknovském výběžku v Ústavu sociální péče v Horní Poustevně, 13 roků věnovala ve spolupráci s Charitou a rodiči postižených dětí budování Domova sv. Rodiny v Praze. V roce 2000 jí prezident Václav Havel udělil státní vyznamenání za zásluhy. Tři desítky obyvatel Domova sv. Rodiny oslavily kulaté narozeniny sestry Akvinely výletem do jejího rodného Vřesníku u Želivi. Místní komunita zde na významnou rodačku dodnes vzpomíná.

● **POMOC LIDEM BEZ DOMOVA** posílila Arcidiecézní charita Praha během zimy. Nízkoprahové denní centrum je otevřeno přes celý den od 8 do 20 hodin. Je také připraveno přijmout lidi i na noc, aby přečkali mrazy tzv. „na teplé židli“ a aby se tak předešlo zdravotním rizikům při venkovním nocování. Pokračuje každodenní výdej teplých nápojů a polévky. Letošní novinkou je pilotní program pečovatelské služby pro lidi bez domova, který je určen lidem se sni-

ženou soběstačností. Charitní práce má i duchovní rozměr, s lidmi bez domova chystá pražská Charita slavit mši sv. za přežití zimy ve čtvrtek 21. prosince od 13 hodin v Azylovém domě sv. Terezie, Pernerova 20, Praha-Karlín.

● **NOVÉ STACIONÁŘE VZNIKNOU** ve Vlašimi a v Kralupech nad Vltavou. Komunitní centrum Zahrada, které před dvěma lety otevřela Charita Vlašim, rozšiřuje od ledna nabídku služeb. Pro seniory otevírá denní stacionář. Umožnilo to vybudování výtahu do prvního nadzemního podlaží, díky čemuž se stal objekt plně bezbariérový.

V Kralupech nad Vltavou vznikne denní stacionář pro lidi s Alzheimerovou chorobou a dalšími typy demence. Provozovat jej bude místní Charita. Rada Středočeského kraje podpořila vybudování zázemí pro tuto službu, která v regionu chybí, i její zařazení do Krajské sítě sociálních služeb od roku 2025.

TŘÍKRÁLOVÝ PRŮVOD CENTREM PRAHY

pátek 5. ledna 2024

- 15.00** požehnání koledníků v kostele sv. Tomáše v Praze 1
15.30 zahájení průvodu v čele s třemi králi na velbloudech z Malostranského náměstí
16.45 Česká mše vánoční v podání Svatojanského sboru a orchestru, dirigent Jan Rezek, sólisté Národního divadla Praha (Staroměstské náměstí)

Během programu na Staroměstském náměstí můžete pod pódiem přispět do sbírky trvanlivých sladkostí pro děti z chudých rodin.

Arcidiecézní charita Praha

**Do Domova sv. Václava
stále přijímáme:**

**sociální pracovníky
pracovníky v sociálních službách
zdravotní sestry**

Staňte se součástí unikátního domova, který pečuje o kněze a pracovníky v církvi, aby mohli prožít stáří v Boží blízkosti.

Kontakt: dsv@praha.charita.cz
www.domovsvatehovaclava.cz

Do Poradny Magdala hledáme:

**terapeutku/terapeuta
sociální pracovníci/pracovníka**

Nabízíme smysluplnou a odpovědnou práci, jejímž posláním je pomoc lidem, kteří zažívají násilí v blízkých vztazích.

Kontakt: simek.pavel@praha.charita.cz
www.magdala.cz

DOMOV SV. VÁCLAVA

ve Staré Boleslavi

- kněžský domov a domov pro seniory

QR Platba

Pomoci můžete zasláním daru:

- ✿ Prostřednictvím České pošty pomocí přiložené poštovní poukázky
- ✿ QR platbou v mobilním bankovníctví s využitím tohoto QR kódu
- ✿ Běžným bankovním převodem na sbírkový účet **749986/5500**, variabilní symbol **6023**
- ✿ Online platební kartou přes zabezpečenou platební bránu na stránce www.praha.charita.cz.

Pomozme těm, kteří svůj život zasvětili službě Bohu a lidem.